

Draga moja!

Rače, 17. 4. 2085

Slovenščina. Si jezik, v katerem sem spregovorila svoje prve besede. Jezik v katerem sem prvič nekomu rekla: »Rada te imam.« Si jezik mojega otroštva, a na žalost ne jezik moje sedanjosti. Skozi ves ta čas, so Tvoje čudovite besede preglasili drugi »moderni« jeziki. Tvoje besede so se počasi porazgubile. Iz vedno manj ust se je slišal Tvoj glas. Z grozo pomislim, da je moj jezik pogubljen. Jezik, s katerim me je mama tolažila, ko sem jokala kot nebogljen otrok, jezik s katerim me je zazibala v spanec. Bojim se, da je sedaj že prepozno, da bi naredila kar koli glede tega. Tako mi je žal.

Toda preden se je vse skupaj začelo dogajati, se nisem zavedala, da moj ljubljani jezik lahko izumre. Od takrat prav s težavo poslušam vse te jezike, s katerimi se vsak dan srečujem na ulicah. Vse jezike, ki so zasedli Tvoje mesto. Nikjer več ne slišim Tvojih lepih besed. S težavo spregovorim v drugem jeziku, ko pa vem, da bi se nedolgo nazaj lahko pogovarjala v slovenščini.

Toda ta svet je izgubljen. Še preden si začela umirati, so Te začeli umikati iz vseh pomembnejših ustanov. Vedno manj sem Te slišala. Na tleh, kjer si ne dolgo nazaj kraljevala Ti, slovenščina, se sedaj sliši popolnoma nerazumljiv in tuj jezik. Tudi iz knjižnic so umaknili vse knjige, ki so jih napisali v slovenščini. In najdem Te lahko samo še v knjigah, ki sem jih obdržala doma in mi jih nihče na srečo še ni vzal. Že pred več kot 500 leti so ljudje poznali Tvoj pomen. Spoštovali so Te tako, kot bi Te morali tudi mi. Četudi bi jih zaradi tega preganjali in kaznovali. Sedaj pa so se ljudje spremenili v strahopetce in takoj, ko je prišla najmanjša slutnja Tvojega propada, so Te zavrgli. Oni pa so se borili Zate in se Zate tudi žrtvovali. Sedaj pa Te zanemarjamo. Sram nas je govoriti v materinščini. Ljudje iz tistih časov bi bili presrečni, če bi lahko živeli v svetu, v katerem smo mi živeli pred časom. Vse bi naredili Zate. Skozi stoletja so Te drugi narodi in drugi jeziki želeli izpodriniti. A vedno so se našli ljudje, ki so se borili za Tvoj obstoj. In vedno znova jim je uspelo. Ohranili so Te skozi najhujše čase. Sedaj pa smo Te mi, potomci tvojih največjih zagovornikov, najbolj vnetih borcev za Tvoj obstoj, izdali in Te izrinili iz naših življenj. Zavrgli smo tisto, kar smo dobili od svojih prednikov. Zgodovina se ponavlja, ampak bojim se, da se bo tokrat končalo drugače. Bojim se, da bomo obupali. Da Te bomo popolnoma zapustili. Da Te bomo pozabili, Te zavrgli. Nimamo poguma, ne borimo se več. Kaj je z nami?

Generacije prihajajočih časov Te verjetno sploh nikoli ne bodo slišale. Nikoli ne bodo slišale tvojih blagozvočnih besed, ki so se v časih mojega

otročtva tako lepo pletle v pravljice, zgodbe, romane, pisma, pesmi ... Želim
si, da bi se vrnila k nam. Svet brez Tebe je tuj.
Nočem Te izgubiti, a je to že skoraj neizbežno. Kako Ti naj pomagam? Kje
naj začnem? Kam naj se obrnem?
Prosim, ne daj se! Vrni se, predraga slovenščina!

Tvoja zvesta občudovalka Ema